

malat, et ta mind nenda immelikult selle hirmfa patto eest veel on hoidnud.

Kui meie Ma-mehhed nüüd Gottesse tul-
lid Fallo püüdma, siis ma pallusin neid, et
nemmad mind piddid tagasi, wima, ja need
olgo terived, töid mind ka taegäsi. Minno
Herra on füll ni helde olnud, et ta ei olle mind
laßenud nuhhelda, agga nüüd mind on
Eullasefs pantud señnasamma Perresse, mis
enue minno omma olli.

3.

Ühhel Pühhapäeval pärast Jutlust Süg-
gise ajal tulli üks Mees rauna poolt mind
haige peale palluma. Ma küssisin kes se hai-
ge piddi ollema, agga ta vastas: Se on
woeras, ma ei tunne tedda, agga ta pallus
wågga, et ma piddin Õppetajat temma jure
palluma, ja ütles ennast vågga sures waerwas
ollema. Ma ruttasin seña, ja leidsin ühhe
nere mehhe kes hopis fahwatand, ja sedda
mõda,

mõda, kui ma weisin armada, näsga pärast
otsego õrraku ionud olli. Lahke saanadega
ma maenitse sin tedda et ta mulle keik omma
Luggu ilma kartusseta ja julgeste piddi ül-
lesräkima, siis ta rákis mulle need saanad,
mis ma kooi tulles kohhe ülles kirjotasin:

Mo nimmi on Hans, ma ollen Låne-
maalt, Mind tööteti lapse põlves jo Moisa toa-
poisiks. Minud tööd mul ei olnud, kui Sakse-
te riided puhtaks tebba, lauda katta, ja
Laua jures üllespassida. Et ma kaunist sel-
gesie Ramato moistsin, olli se mo ammet,
et ma Pühhapäeval Moisa perrele Jutlusse
ramatust Jutlust piddin luggema, sest meie
Wraua olli vågga Tummalakartlik, ja
tulli wahhest isse ka perre hulka Jutlust kuul-
ma. Holetusse ja wallatusse läbbi ma
unnustasin våhhehawalt omma ramato, ja
ühhel Pühhapäeval, kui Wraua ka olli Perres-
tuva tulnud Jutlust kuulma, ma ei saan
luggmisega korda. Wraua sõitles mind,
et